

faa lidt underburderet af Kunstsmørrets Modstandere. Det er det, som er udtalt her i Salen under forrige Samling, da den daværende Repræsentant for det kjøbenhavnske Arbeiderparti, det daværende ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds udtalte, at Arbejderbefolkningen ikke spiste videre Kunstsmør. Men i Aar have vi imidlertid hørt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (P. Holm), at der er indtraadt en Forandring i dette Forhold, og at Arbejderne her i Kjøbenhavn nu ere temmelig store Kunstsmørforbrugere, og jeg tror, at dette forholdet sig aldeles rigtigt, ikke blot i Kjøbenhavn, men over hele Landet. For Middelfstandens Bedkommende er der ikke Spor af Tvivl derom, og jeg tror, at Flere af de ærede Medlemmer ville indrømme mig, at det ogsaa er Tilfældet for Landbrugets Bedkommende, at allerede overordentlig mange Landbrugere benytte Kunstsmør og derved gjøre deres Levemaade billigere og gjøre Produktionsomkostningerne ringere, og derved forsaavidt blive bedre i Stand til i Almindelighed at udholde Konkurrencen. Derom tror jeg næppe, at der kan være nogen Tvivl, at dette vil stige og stige i en Grad, som vi vanstelig kunne gjøre os nogen Forestilling om, og at vi i høi Grad ville gaa over til at blive et kunstsmørkonsumerende Land. Jeg vil desuden pege tilbage paa de almindelige Betingelser for den europæiske Produktion, som navnlig beror paa Hensynet til den amerikanske og øvrige oversjøiske Konkurrence, og hvad det der gjælder om, det er at bringe Produktionsomkostningerne ned, det er det, vi skulle sørge for paa alle mulige Maader. Vi skulle sørge derfor ved at formindste vore Skatter, ved at skaffe Jordbrugerne billigere Aaen og ved at komme til en Lødsreform, hvorved Livsformødenhederne formindstes i Pris; vi maa paa alle Omraader naae til billigere Livsformødenheder, altsaa ogsaa bruge Kunstsmør. Vi skal ikke flyde et saa godt og billigt Produkt som Kunstsmørret fra os, naar der, saaledes som her, i Virkeligheden staar to berettigede Hensyn imod hinanden, som meget nøie maa afveies. Jeg haaber, at det vil fremgaa af den Udvikling, jeg nu har givet, at vi derfor ikke maa gaa til saadanne krasse Midler som et fuldstændigt Forbud imod Fabrication og Indførsel af Kunstsmør. Dertil er det Bevismateriale, som føres i Marken fra Kunstsmørrets Modstandere, alligevel for vagt, dertil er Konsumentinteressen for stor. Vi udsætte os for at gjøre hele vort Land og ogsaa vort Landbrug en Bjørnetjeneste, og vi maa ikke bevirke, at ved Loven Kunstsmørret laves saa-

ledes, at det kun formelt eksisterer, men faktisk udelukkes fra at træde i Smørrets Sted. Vi skulle tage os i Agt for det rene Vand og for Blandingsparagrafen. Den har jeg undertastet en meget omhyggelig Overveelse, og er kommen til det Resultat, særlig efter Besøg paa Landbohøiskolen, at den Vare, som frembringes uden Indblanding af Natursmør, er en Vare, som aldrig vil kunne træde i Smørrets Sted, og som paa ingen Maade kan siges at være en god Vare; saaledes at det, at man vil indskrænke Kunstsmør til at være saa godt som ublandet Oleomargarin, betyder omtrent, at man forbyder det, i hvert Fald vil det for alle Saadanne, som have en nogenlunde vel udviklet Gane, ikke være Noget, der kan erstatte Smør. Spørgsmaalet er da ogsaa, hvad det rene Vand vil kunne gavne os, om Fordelene derved kunne opveie alle de Ulemper, som deraf vilde flyde; jeg tror det ikke. Det kan jo heller ikke negtes fra nogen Side, at det, der er den største Fare, nemlig Natursmørrets Forsælsning med Oleomargarin, meget godt kan finde Sted trods det rene Vand, vi kunne aldeles ikke derved sikke os derimod. Desuden er der et Hensyn, jeg gjerne vil fremhæve, som Nogle maatte ville falde et sentimentalt Hensyn, men som ikke destomindre har stor Vægt, nemlig at det „rene Vand“ i Virkeligheden er en Klassepolitik. Det vil efter mit Skøn være en meget hensynsløs Fremgangsmaade at slaae en Streg over alle de mindre Konsumenters Interesser til Fordel for Landbruget. En saadan Politik haaber jeg aldrig, vi nogenstunde skulle komme ind paa. Det forekommer mig, at der i Virkeligheden opnaas Alt, hvad man kan ønske at opnaa, i alt Fald for den aldeles overveiede Del, gennem Farvebestemmelsen i § 7. Hvad vi ønske, er aldeles ikke at gjøre Kunstsmørret — og det har jeg heller ikke hørt fra nogen Side — til et saa daarligt Produkt, at Folk ikke gide spise det. Det, som vi ønske, den Betragtning, der ligger til Grund, er den, at Kunstsmørret ikke skal gjøre nogen ureel Konkurrence mod Natursmørret, man skal ikke narre Kunstsmør i Folk, og denne § 7 vil jo sikke os, at al Blanding af Natursmør med Oleomargarin, og hvad de forskellige andre Stoffer kaldes, faar et bestemt og tydeligt Mærke, et Mærke, som det er vanstelig at tilintetgjøre, nemlig et Farvemærke. Naar det har et saadant Mærke, kan det ikke saa let narres i Noget, og saa kan jeg i alt Fald ikke se, hvilken Nødvendighed der skulde være for at gaa til Noget, saa Uderligt som Blandingsparagrafen.

Hvis vi vedtage Farveparagrafen, saaa